

Việt Nam trước tình hình Ngoại giao Mỹ-Tàu? Hoàng Sa và Trường Sa, Biển Đông, Lãnh Thổ?

Trang mạng Navy Times, ngày 12/02/2017, trích dẫn nhiều quan chức cho biết là Hải quân Mỹ và Bộ Chỉ Huy lực lượng Thái Bình Dương của Mỹ đang chuẩn bị những hoạt động mới để thách thức đòi hỏi chủ quyền của Trung cộng ở Biển Đông, bằng cách điều thêm chiến hạm đến sát các đảo nhân tạo mà Trung cộng đang xây dựng và quân sự hóa ở vùng biển này.

Đến ngày hôm nay, khi viết bài này, lại được đọc tin ngày 03/03/2017 rằng một đô đốc Mỹ tuyên bố là Hải quân Hoa Kỳ sẽ tiếp tục tuần tra Biển Đông để bảo đảm tự do lưu thông hàng hải và hàng không. Thiếu tướng hải quân James Kilby đã tuyên bố như trên với các phóng viên được mời lên Hàng không mẫu hạm (HKMH) USS Carl Vinson trong một chuyến tuần tra ở Biển Đông.

Các chiến dịch bảo đảm tự do hàng hải, viết tắt là FONOPS, sẽ do các tàu thuộc toán tấn công của HKMH USS Carl Vinson thực hiện. Hạm đội này hiện đang ở Thái Bình Dương và đang tiến về hướng Biển Đông. Vẫn theo Navy Times, kế hoạch của Hải quân Mỹ chắc chắn là sẽ đưa các chiến hạm xâm nhập khu vực 12 hải lý chung quanh các đảo nhân tạo của Trung cộng ở Trường Sa và Hoàng Sa.

Đây một hành động mới, thách thức những đòi hỏi chủ quyền của Trung cộng ở Biển Đông, mà trong quá khứ đã từng gây căng thẳng giữa Washington với Bắc Kinh. Navy Times cũng cho biết các kế hoạch nói trên sẽ được chuyển theo từng cấp chỉ huy, lên tới tổng thống Donald Trump để phê chuẩn và sẽ phần nào phản ánh chính sách của chính quyền Trump về Biển Đông.

Trả lời Navy Times, chuyên gia Bonnie Glaser, thuộc Trung tâm Nghiên cứu Quốc tế và Chiến lược (CSIS) ở Washington, cho rằng “không thể nào buộc được Trung cộng rút khỏi các đảo nhân tạo mới xây ở Trường Sa”. Nhưng theo bà Glaser, Hoa Kỳ “có thể thi hành một chiến lược nhằm ngăn chặn Bắc Kinh bồi đắp thêm đảo và quân sự hóa, đồng thời ngăn chặn Trung cộng sử dụng những tiền đồn mới để dọa nạt hoặc cưỡng ép các nước láng giềng”.

Phản ứng của Mỹ đối với Biển Đông là như vậy, và chỉ là như vậy? Mỹ sẽ viện cớ Tự Do thông thương Hàng Hải để can thiệp vào Biển Đông. Còn chủ quyền của Việt Nam nay đã mất ở hai quần đảo Hoàng Sa và Trường Sa? Vai trò thật sự của Mỹ? Và vai trò thật

sự của Việt Nam? Có dám thật sự đòi lại chủ quyền của Việt Nam ở hai quần đảo và lãnh hải mình không?

Vì chỉ khi nào lấy lại chủ quyền ở hai quần đảo, Việt Nam mới có hy vọng giúp các ngư phủ của mình mở mang khu vực khai thác, làm ăn, sinh sống. Chỉ khi nào thật sự lấy lại chủ quyền ở hai quần đảo, Việt Nam mới thật sự có một vai trò, thật sự có một trách nhiệm của một quốc gia có một tiếng nói có trọng lượng ở trong khu vực mình. Bằng không? Việt Nam đã là một con số không vẫn sẽ là một con số không. Tiếng nói Việt Nam không có trọng lượng ở Đông Nam Á, ở nhóm ASEAN.

Vậy thì, còn chần chờ gì nữa? Đảng cộng sản Việt Nam đương quyền hãy đi chỗ khác chơi! Hãy từ chức đi! Nhường quyền lãnh đạo lại cho những người Thực sự Yêu nước, những Chiến sĩ Dân Chủ, những Anh Hùng dũng cảm đấu tranh cho Dân Chủ và Tự Do!

I. VIỆT NAM, NGƯỜI CHỦ THẬT SỰ LỊCH SỬ CỦA HOÀNG SA VÀ TRƯỜNG SA:

Từ thế kỷ 17, năm 1686, chúa Nguyễn Đàng Trong đã tổ chức một Hải Đội Hoàng Sa để thường xuyên tuần tiễu đảo Bãi Cát Vàng, tức Hoàng Sa, và Triều đình nhà Nguyễn cũng đã vẽ bản đồ vùng đảo này để xác định vùng lãnh thổ của Việt Nam.

Sau khi thực dân Pháp đặt xong nền cai trị ở Việt Nam, năm 1885, nhà cầm quyền Pháp ký kết với nhà Mãn Thanh Hiệp Ước Thiên Tân, phân định biên giới bằng cột mốc. Hai năm sau, Pháp ký tiếp Hiệp Ước Brévié, phân ranh lãnh hải vùng vịnh Bắc Việt. Từ đó, mọi tranh chấp vùng biển được LHQ giải quyết theo công ước về luật biển. Suốt thời Việt Nam Cộng Hòa, Hoàng Sa và Trường Sa vẫn thuộc lãnh thổ của Việt Nam.

Như vậy, từ thế kỷ 17, Hoàng Sa và Trường Sa liên tục thuộc chủ quyền và lãnh thổ Việt Nam.

Về mặt pháp lý, chính quyền quân chủ Việt Nam, chính quyền thuộc địa ở Việt Nam cùng chính quyền Việt Nam Cộng Hòa luân phiên nhau hiện diện thường trực, với những tấm bia minh xác chủ quyền trên hai quần đảo Hoàng Sa và Trường Sa. Ngược lại, ngày nay, dù đã xâm chiếm bằng vũ lực Bắc kinh chỉ lên tiếng đòi chủ quyền chớ không có bằng cứ lịch sử gì về sự có mặt trên hai quần đảo này.

Hôm 06-12-2007, Beijing thêm lần nữa, ngang nhiên phê chuẩn việc thành lập thành phố Sanya-Tam Sa, bao gồm Hoàng Sa với Trường Sa, là đơn vị hành chính cấp Huyện trực thuộc tỉnh Hải Nam. Trước đây, năm 1988, Beijing đã từng ban hành nghị quyết cho đảo Hải Nam trở thành tỉnh bao gồm luôn hai quần đảo Hoàng Sa và Trường Sa thuộc lãnh thổ Hải Nam.

Trước hành động ngang ngược và trịch thượng này của Bắc kinh, đảng cộng sản Hà Nội đương quyền hoàn toàn không có thái độ? Nhưng chính người dân Việt Nam lại phản ứng ngay:

II. CHÍNH CỘNG SẢN HÀ NỘI ĐÃ GIAO 2 QUẦN ĐẢO và LÃNH HẢI CHO TÀU:

Ba ngày sau, ngày 09-12-2007, trước phản ứng tự phát, đồng loạt và quyết liệt của nhân dân Việt Nam, khởi đầu với thanh niên, sinh viên, chống lại hành động bá quyền của Bắc kinh xâm chiếm lãnh thổ Việt Nam, nhà cầm quyền Trung cộng láo lếu, lên tiếng xác định “chủ quyền không thể tranh cãi của Trung cộng đối với các quần đảo và vùng biển lân cận ở khu vực biển Nam Trung hoa.” Beijing còn ra lệnh cho Hà Nội phải có “biện pháp hiệu quả, ngăn chặn những sự việc (tức các cuộc biểu tình của nhân dân Việt Nam) làm tổn hại đến quan hệ song phương.”

Sở dĩ Beijing dám ngang nhiên và trịch thượng xác định chủ quyền trên hai quần Hoàng Sa-Trường Sa, và cả vùng lãnh hải, bởi chính Hà Nội đã chính thức thừa nhận chủ quyền của họ. Năm 1958, khi Bắc kinh vẽ lại bản đồ, tự quy định lãnh hải là 12 hải lý, thay vì 3 hải lý như trước đây, thì tên Chủ tịch hán ngữ Hồ Chí Minh chấp thuận. Tiếp theo, tên Thủ tướng hán ngữ của cái gọi là Việt Nam Dân chủ Cộng hòa của Miền Bắc Việt Nam Phạm Văn Đồng gửi công hàm xác nhận chủ quyền của Bắc kinh và Trung cộng về lãnh hải, bao gồm cả hai quần đảo Hoàng Sa và Trường Sa (lúc ấy thuộc chủ quyền và quyền quản trị của Miền Nam Việt Nam, của Quốc gia Việt Nam Cộng Hòa).

Ngoài ra, trước đó, tên Ung văn Khiêm, Bộ trưởng Ngoại giao của Chính Phủ của nước tự xưng Việt Nam Dân chủ Cộng hòa ấy cũng thừa nhận chủ quyền của Tàu Cộng, và tên Hoàng Tùng, Trưởng Ban tư tưởng TW của Đảng cộng sản hán ngữ, tuyên bố: “Thà giao Hoàng Sa và Trường Sa cho Trung cộng, cùng phe xã hội chủ nghĩa anh em còn hơn để tụi Ngụy Sài Gòn quản lý”!

Ngu chưa! Càng ngu hơn nữa khi năm 1988, Miền Bắc Việt Cộng đã cưỡng chiếm xong Miền Nam, Việt Nam Cộng Hòa nhốt toàn thể nhân dân miền Nam vào một nhà tù khổng lồ, đầy ải kẻ lên non lao động, kẻ vào rừng khai hoang, báo hại cả triệu người tay bông tay rách, kẻ vượt biển, người bươn rừng xuất ngoại tỵ nạn, đất nước hoàn toàn bị Đảng cộng sản Hán ngữ hoành hành, hoàn toàn gom vào bàn tay, thống nhất độc tài khát máu cai trị. Thế nhưng, trong tình thế hoàn toàn độc tài cầm quyền ấy, quần đảo Trường Sa, năm 1988, cũng bất ngờ bị thằng bạn cộng sản Tàu tấn công, chiếm giữ một vài đảo. Báo Sài Gòn Giải Phóng (cơ quan ngôn luận chính thức của Đảng ở đất miền Nam tạm chiếm) viết: “Hoàng Sa và Trường Sa có thuộc chủ quyền Trung cộng không có nghĩa là chủ quyền về lãnh thổ của ta bị mất, mà chỉ tạm thời do Trung cộng cùng phe xã hội chủ nghĩa anh em quản lý. Một ngày nào đó, chúng ta cần lấy lại, Trung cộng sẽ hoàn trả cho ta”! Vừa ngu, vừa nhục, vừa bán nước! Thật đúng là quân Việt gian, bán nước!

Từ lúc tên Hán ngụy số một của nhóm bán nước cộng sản Việt Nam, Hồ Chí Minh, tự nguyện thừa nhận chủ quyền của Tàu Cộng trên toàn lãnh thổ và lãnh hải, đến khi vào cuối thế kỷ qua, tên Hán ngụy hậu duệ đàn em Lê Khả Phiêu, Tổng Bí thư của cái Đảng cộng sản Hà Nội, lại giấu diếm, lén lút dân, độc đoán, ký kết nhượng hản đất liền và biển cả cho Tàu Cộng. Thật là quá ngu xuẩn, thật là đảng cộng sản Việt Nam đương quyền Hà Nội hoàn toàn KHÔNG CÓ ý thức gì về sự mất còn gia sản của tổ tiên, gây dựng bằng máu, bằng xương cả!

Người cộng sản không có Quan Niệm Tổ Quốc.

Đối với người Công Sản Việt Nam, Tổ Quốc Việt Nam CHỈ là một bộ phận của “tổ quốc xã hội chủ nghĩa”!

Việt Nam nếu có bị một nước xã hội chủ nghĩa khác đô hộ, đó không gì khác hơn là sự thay đổi người cầm quyền mà thôi!

Theo bản đồ của Bắc kinh về lãnh hải, thì thành phố và hải cảng Đà Nẵng không ngó ra biển Đông Hải Việt Nam nữa, mà ngó ra biển Nam Hải của Tàu Cộng. Nên năm 2000, tên đầu xỏ Tàu cộng lúc bấy giờ Giang Trạch Dân đến Hội An (Nam Đà Nẵng) tắm biển, nằm phơi bụng phệ, không cần cận vệ, để chứng minh cho thế giới chủ quyền của Bắc kinh, trên đất nước Việt Nam.

Xưa nay, trong lịch sử, mất nước do quân giặc hùng mạnh xảy ra rất ít, mà mất nước vì lòng người không muốn giữ nước lại rất thường.

Nhưng mất nước vì lòng người không muốn hoặc không biết giữ nước, còn có cơ hội lấy lại nước, khi mọi người phản tỉnh về ý thức trách nhiệm, cảm thấy dân tộc bị ô nhục, sự nghiệp xương máu của tổ tiên bị tiêu tan, ...chớ mất nước “vì phe xã hội chủ nghĩa anh em” thì không phải mất ở lãnh thổ bị chiếm đoạt, mà mất ở tâm hồn không còn Việt Nam, con tim không còn luân lưu dòng máu Đại Việt kiêu hùng của tiên tổ nữa.

Đất nước Việt Nam đối với người cộng sản Hà Nội chỉ là nơi họ sinh sống tạm, như người tạm trú, trong thời gian họ cầm quyền, để mai này, khi rời khỏi chính quyền, họ sẽ về theo “cụ Mác cụ Lê”, như Hồ Chí Minh, nơi đó mới là tổ quốc thật sự của họ.

III. HÀ NỘI DÁM PHẢN ỨNG? HỆ QUẢ NẾU PHẢN ỨNG?

Vấn đề tiên khởi là Đảng cộng sản Hà Nội đương quyền có dám phản ứng để bảo vệ đất nước nay đã mất vào tay ngoại bang không?

1. Không dám phản ứng vì Bắc kinh mạnh?

Không đúng! Xưa kia, năm 1979, Hà Nội đã dám phản ứng bằng võ lực khi Đặng Tiểu Bình dạy cho Hà Nội một bài học. Và tôn sư đã bị môn sinh đánh nặng đòn. Trước đó, Hà Nội cũng đã từng mở chiến dịch rầm rộ chống bá quyền phương Bắc, không cần giữ quan hệ truyền thống “môi liền môi, răng liền răng”. Sở dĩ Hà Nội dám phản ứng vì có chỗ dựa là người anh em xã hội chủ nghĩa vĩ đại Liên-Sô. Nhưng phản ứng này chỉ có tính cách nhằm xác định lập trường phe cánh.

2. Phản ứng THỰC SỰ với Bắc kinh để bảo vệ đất nước vẹn toàn lãnh thổ?

Hà Nội sẽ có được sự yểm trợ quan trọng và hùng hậu hơn trước rất nhiều, đó là quan hệ quốc tế, hậu thuẫn của toàn dân trong nước và người Việt Hải ngoại. Thật vậy, ta chớ quên rằng từ năm 1995, Hà Nội đã lần lượt tự tạo cho mình một vị trí mạnh trong cộng đồng thế giới. Hà Nội đã có lúc là Hội viên không thường trực của Hội Đồng Bảo An Liên Hiệp Quốc. Với vị thế ngày nay, nhà cầm quyền Hà Nội, nếu MUỐN và THỰC SỰ MUỐN, có thể công khai lớn tiếng phản kháng Bắc kinh để bảo vệ chủ quyền và lãnh thổ Việt Nam. Đó là chính nghĩa quốc gia và lẽ phải pháp lý quốc tế. Hà Nội không có lý do gì khiếp sợ sức mạnh của Tàu cả!

Thế mà Hà Nội không làm? Lại còn tìm cách can thiệp để ngăn chặn phong trào dân chúng biểu tình chống Bắc kinh. Phải chăng vì bị áp lực của 16 chữ vàng đè nặng đến ngóc đầu lên không nổi? Hay là chống Bắc Kinh đồng nghĩa với sự đánh mất thế lực yểm trợ, và do đó, vị thế cũng như quyền lực sẽ mất về phe cánh khác, tuy cũng cùng đồng chí trong đảng cộng sản với nhau?

KẾT LUẬN: CƠ HỘI TỐT ĐỂ ĐOÀN KẾT DÂN TỘC KHÁNG TÀU!

Sự kiện Bắc kinh thể hiện chính sách xâm lược ngày nay tuy là một bất hạnh cho đất nước, một sỉ nhục cho hồn thiêng sông núi, sự tức tưởi của bao nhiêu chiến sĩ vị quốc vong thân, nhưng đây lại là một cơ hội tốt cho Hà Nội! Nếu những người cầm quyền ở Hà Nội biết nắm bắt, thực hiện thật sự toàn dân đoàn kết, trên cơ sở cùng chung lòng bảo vệ Tổ Quốc Việt Nam lâm nguy, thì không cần nghị quyết 36 hay bất kỳ một thứ nghị quyết nào khác! Công an chỉ lo nhiệm vụ bảo vệ an ninh trật tự xã hội, không đàn áp biểu tình ôn hòa và chính đáng. Báo chí có đầy đủ đệ tứ quyền để thông tin trung thực về chủ quyền quốc gia bị Tàu vi phạm, để vận động lòng yêu nước và sức mạnh toàn dân làm hậu thuẫn cho chính quyền. Nhà cầm quyền cộng sản Hà Nội cần thay đổi thứ bậc ưu tiên trong chính sách đối ngoại để cân bằng quan hệ giữa Việt Nam và thế giới. Quân đội hãy trở về đúng vị trí bảo vệ tổ quốc, anh dũng chống ngoại xâm.

Lòng yêu nước sẵn có của người dân Việt Nam chỉ sôi động, khi nào người dân thấy rõ họ thực sự là thành viên chủ động của cộng đồng dân tộc, với đầy đủ trách nhiệm và quyền lợi.

Để bắt đầu, những người lãnh đạo ở Hà Nội ngay bây giờ, hãy suy nghĩ với cái đầu Việt Nam, hãy nhìn đất nước bằng con tim Việt Nam, bằng tinh thần Đại Việt bất diệt, tức tách rời hẳn cái Chủ nghĩa Xã hội thảm hại kia, và hãy mạnh dạn thật lòng cùng với toàn dân trong và ngoài nước, chung nhau thảo luận tìm một phương sách bảo vệ bờ cõi, phục hồi lãnh thổ và lãnh hải.

Chúng ta đừng quên rằng Bắc kinh không bao giờ từ bỏ mộng bá quyền tiến xuống phía nam, khi nội tình của họ ổn định. Trên vị thế ngày nay, Hà Nội, sau khi giải quyết nạn xâm lăng của Bắc kinh, nên quan hệ thêm chặt chẽ với các nước Nam Thái Bình Dương, trong ASEAN, và đặc biệt với Úc và Tân Tây Lan, để kêu gọi cùng nhau thành lập một tổ chức mở rộng, có khả năng quân sự cao, đủ sức mạnh tự bảo vệ an ninh vùng Đông Nam Á, theo mô hình Hiệp ước Liên Phòng Đông Nam Á trước kia (SEATO)! Với chương trình đang trang bị Quốc phòng và vũ khí hiện nay của các quốc gia khối ASEAN, một Liên Minh Phòng Thủ nêu trên sớm muộn gì cũng sẽ PHẢI thành hình!

Sự kiện Bắc kinh ngày nay xâm lấn xuống phía Nam, chắc chắn sẽ là động cơ thúc đẩy các quốc gia trong vùng, luôn cả Hoa Kỳ và Âu châu, PHẢI sẵn sàng hợp tác, PHẢI yểm trợ vai trò phòng thủ an ninh chung cho địa phương trọng yếu này. Đây là một Tắt Yếu! Mong lắm!

Trước sức mạnh và ý chí liên đới vì an ninh chung của toàn vùng, Bắc kinh sẽ phải chấp nhận sống hài hòa, tôn trọng chủ quyền quốc gia lẫn nhau, để cùng phát triển giao thương.

Nhớ lại lúc Hà Nội đưa chiến tranh vào Miền Nam, tên hán ngụy số một Hồ Chí Minh hạ quyết tâm “xẻ dọc Trường Sơn” để tiến chiếm Miền Nam, hay “nếu phải đốt hết cả dãy Trường Sơn để giải phóng Miền Nam, ta sẵn sàng làm” chỉ vì Hồ Chí Minh muốn chiếm lấy Miền Nam về tay phe cộng sản Xã hội Chủ nghĩa. Chủ trương làm chiến tranh giải phóng của Hồ Chí Minh không bộc lộ lòng yêu nước nên sự hy sinh của nhân dân hoàn toàn vô nghĩa. Họ chết oan chết uổng cho tham vọng của tay hán ngụy cộng sản quốc tế Hồ Chí Minh phục vụ phe cộng sản Chủ nghĩa.

Người xưa nói “Tham quân bất như hôn quân”! Đảng cộng sản Việt Nam đương quyền là một hệ thống tham nhũng siêu việt, vượt qua các tệ nạn tham nhũng ở Việt Nam từ ngàn xưa đến nay.

Nhưng nếu tham nhũng mà biết giữ gìn đất nước để ăn lâu dài, thì vẫn còn khá hơn thứ tham nhũng mà không biết giữ nước, đem bán nước để ăn được nhiều và nhanh một lần.

Vừa tham vừa ngu! Đó cũng là thực tế Việt Nam ngày nay.

Hồi Nhơn Sơn, Một chiều cuối Đông 2017
Phan Văn Song

Nguồn: Internet e-mail by Paul Van chuyển

*Đăng ngày Thứ Sáu, March 10, 2017
Ban Kỹ Thuật Khóa 10A-72/SQTB/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, SĐND, QLVNCH*